

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **Ing. P. C.**, M., 080 01 Prešov, IČO: X., zastúpeného JUDr. J. F., advokátom, H., 080 01 Prešov, proti žalovanému: **V. S. – A.**, M., X. X. V. Š., IČO: X., zastúpeného JUDr. B. I., advokátkou, D. N., 080 01 Prešov, **o zaplatenie 142 440,10 Sk s prísl.**, vedenej na Okresnom súde v Prešove pod č. k. 21 Cb 66/03, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 3. mája 2007, č. k. 5 Cob 53/06-147, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcu **o d m i e t a .**

Žalovanému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu X. 617,20 Sk, úroky z omeškania 29 511,85 Sk a 19,4 % ročný úrok z omeškania zo sumy X. 617,20 Sk od 1.9.2003 do zaplatenia. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Zistil, že žalobca a Ing. V. K. uzatvorili dňa 5.10.1993 zmluvu o združení podľa § 829 a nasl. Občianskeho zákonníka a vytvorili združenie G.. Na základe ústnej dohody odoberal žalovaný od členov združenia G. motorovú naftu, keďže združenie nemalo právnu subjektivitu. Kúpna cena za dodaný tovar bola zo strany členov združenia G. fakturovaná žalovanému. Dňa 20.11.2001 uzatvoril žalovaný s Ing. K. a Ing. I. S. ako členmi združenia dohodu o vysporiadaní pohľadávok – splátkový kalendár, na základe ktorej mal žalovaný uhradiť zostatok faktúr v celkovej výške 189 146,20 Sk. Z tejto dohody zostala neuhradená suma X. 617,20 Sk, na zaplatenie ktorej súd zaviazal žalovaného

a tiež na úhradu zákonných úrokov z omeškania podľa § 369 Obchodného zákonníka.

Proti rozsudku podal odvolanie žalobca aj žalovaný. Namietali nesprávne rozhodnutie vo veci, žalobca vo výroku, ktorým súd žalobu zamietol a žalovaný vo výroku, ktorým bol zaviazaný na plnenie žalobcovi. Krajský súd v Prešove o odvolaní oboch účastníkov konania rozhodol tak, že zmenil rozsudok o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi istinu 12 617,20 Sk s 19,4 % ročným úrokom z omeškania od 1.9.2003 do zaplatenia tak, že v tejto časti žalobu zamietol. Potvrdil rozsudok o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 9710,24 Sk a zmenil v tejto časti rozsudok tak, že v prevyšujúcej časti návrh žalobcu ohľadom kapitalizovaného úroku z omeškania zamietol. Potvrdil výrok rozsudku, ktorým v prevyšujúcej časti súd prvého stupňa žalobu zamietol a vo výroku o trovách konania. O trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na ich náhradu.

Odvolací súd dospel k záveru, že žalobcovi ako členovi združenia G. vzniklo právo na zaplatenie kúpnej ceny za dodaný tovar žalovanému, vyúčtovanej v tomto konaní uplatnenými faktúrami č. 73/3/2000, č. 103/4/2000, č. 105/4/2000 a č. 111/4/2000. Pohľadávka žalobcu v konaní po čiastočnej úhrade faktúr predstavovala istinu 142 440,10 Sk. V konaní nebolo preukázané, že medzi účastníkmi došlo k písomnému vzdaniu sa práva na príslušenstvo pohľadávky podľa § 574 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ako to správne uzavrel súd prvého stupňa, preto má žalobca naďalej právo na uplatnený úrok z omeškania s plnením peňažného záväzku v obvyklej úrokovej sadzbe poskytovanej bankami v mieste sídla dlžníka – žalovaného, ktoré v čase uzavretia kúpnej zmluvy boli v sadzbe od 16,50 % do 21 % ročne. Žalobcom uplatnený úrok z omeškania 19,4 % preto zodpovedá zákonom stanoveným podmienkam výšky uplatňovaného úroku. Tento nárok žalobcovi vznikol dňa 10.5.2000, uplatnený žalobcom v zmenenom návrhu zo dňa 14.9.2004 až do doby poskytnutia riadneho plnenia zo strany žalovaného. Keďže predmetná pohľadávka bola žalovaným uhrádzaná postupne a medzi účastníkmi nebola dohodnutá špecifikácia započítavania takéhoto plnenia, má sa za to, že jednotlivé úhrady žalovaného boli zaúčtované v postupnosti na najskôr splatné faktúry. Žalobca má právo na úroky z omeškania v celkovej výške 45 361,51 Sk, vychádzajúc pritom z uplatnenej istiny 142 440,10 Sk, zohľadniac vykonané úhrady žalovaného 8000 Sk, 7000 Sk, 43 000 Sk, 59 000 Sk. Po ich odrátaní zostala k úhrade istina 25 440,10 Sk, ktorú žalovaný uhradil dňa 28.1.2004, preto odvolací súd zmenil rozsudok v časti priznanej istiny 12 617,20 Sk tak, že návrh zamietol. Potvrdil rozsudok o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania 9710,24 Sk za oneskorenú

úhradu faktúr č. 73/3/2000, č. 103/4/2000, č. 105/4/2000 a č. 111/4/2000 a v prevyšujúcej časti o úroku z omeškania rozsudok zmenil tak, že návrh žalobcu v tejto časti zamietol a potvrdil rozsudok vo výroku, ktorým zamietol návrh žalobcu v prevyšujúcej časti.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal včas dovolanie žalobca. Namietal, že odvolací súd pri rozhodovaní vychádzal z nesprávneho právneho názoru, keď priradil jednotlivé platby žalovaného vo výške 8000 Sk a 7000 Sk na uplatnenú pohľadávku a urobil počítačiu chybu, pri ktorej vo svojich výpočtoch neodrátal od dlžnej sumy dobrovoľne realizované čiastkové úhrady žalovaného. Poukázal na kompletný prehľad priradenia a sumarizáciu všetkých platieb, ktoré tvoria podklad k určeniu výšky dlhu žalovaného titulom úrokov z omeškania v celkovej výške 56 416,24 Sk a nie 9 710,24 Sk ako rozhodol odvolací súd. Navrhuje preto, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie bolo podané včas účastníkom konania (§ 240 ods. 1), prejednal vec podľa § 242 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia pojednávania podľa § 243a ods. 1 O.s.p., a dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému tento opravný prostriedok nie je prípustný.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§236 ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p., dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

Podľa § 238 ods. 5 O.s.p., dovolanie nie je prípustné ani vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, na príslušenstvo pohľadávky sa neprihliada. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde.

V prejednávanej veci žalobca uplatňuje ako člen združenia G., ktoré vzniklo podľa § 829 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ako združenie osôb za účelom dosiahnutia dojednaného účelu, voči žalovanému pohľadávku za zaplatenie ceny za dodaný tovar na základe ústnej kúpnej zmluvy. Ide teda o občianskoprávny vzťah. Preto pre posúdenie prípustnosti dovolania musí byť splnená aj podmienka daná dikciou citovaného ustanovenia

§ 238 ods. 5 O.s.p., t.j. musí ísť o dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o peňažnom plnení dosahujúcom aspoň trojnásobok minimálnej mzdy. Minimálna mzdy v čase podania návrhu na začatie konania na súde prvého stupňa dňa 15.8.2002, podľa § 2 ods. 1 písm. b/ Zákona č. 90/1996 Z. z. o minimálnej mzde, v znení zmien a doplnkov, bola 4920 Sk. Trojnásobok minimálnej mzdy bol teda 14 760 Sk. Predmetom dovolacieho konania v prejednávanej veci, v ktorej odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa o istine, je 12 617,20 Sk. Táto suma nedosiahla aspoň trojnásobok minimálnej mzdy 14 760 Sk, preto nie je splnená zákonná podmienka na podanie dovolania v prejednávanej veci.

Proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak rozhodnutie súdu bolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Ani z obsahu spisu, ani z tvrdení žalobcu v dovolaní však dovolací súd nezistil, že je naplnený niektorý z týchto dôvodov dovolacieho konania.

Z uvedených dôvodov, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu podľa ustanovenia § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s ustanovením § 243b ods. 4 O.s.p. odmietol ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je tento opravný prostriedok neprípustný. Keďže dovolanie nebolo prípustné, dovolací súd sa nezaoberal napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti. V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd úspešnému žalovanému napriek tomu trovy dovolacieho konania nepriznal, pretože mu preukázateľné trovy dovolacieho konania nevznikli.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. júla 2008

**JUDr. Zuzana Ďurišová, v.r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia: **M.**